

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ του Ιωνάθαν "Αρκερ απός δηλαδόν, ή γυναίκα του Μίνα, ή κόρη της Αργής" κ. τ. φίλη της Λευκής έγνων τον σαφούς καθηγητή Βάν "Ελαιού", παγίνουν νά επιστρέψουν χάριν φιλομάχης στα Καρπάθια τον ποργό του βρυκολάκο κομπτός Δράκουλα, τον Καπετάν Βρυκολάκα, τον οποίο, δημος έξερε, έβονταν πρό εἰκονας ἐῶν, μετά τρομακτικών ἀγνάνας. Σ' ένας θυμος έξοχικό σπίτι των Καρπάθων, όπου κατέλουσαν οι ταξιδιώτες, μια γηράτα πους λεέει στο διάδοχο Βρυκολάκα, ηγαντάς ζή σκομπό στον ποργό του, κι' θιέριμας μια έρχοχη Επανί, που την Επανί της Κατάρας σπάει την πλευρά, την δύτισαν παράδοση και μυστηριώδη γεγονότα στρέψαν σε μυστηρίους. Κατόπιν όλων αὐτών, γεννήθηκε ο Βάν "Ελαιού", ο οποίος συνεχίζουν το ταξίδι τους. Μετά τον Ιωνάθαν έπειτα οι τελείς της περιπέτειας του παραδέσθη. Εξεκαίνουν λοιπόν γιατί την Επανί αύτη την περιπέτεια του κι' άποφαίσκουν νά συνεχίσουν το ταξίδι τους. Μετά τον Ιωνάθαν έπειτα οι περιπέτειες τους περιελήφθησαν... "Η Επανί είν' έρμωμένη, Οι ξυνοί της έχουν έρχονται όπτε το Βρυκολάκα. Ο Βρυκολάκας άρα υπάρχει. Και είδοπονται άμεσως τηλεγραφικός δ' Βάν "Ελαιού νά πεσούν έπι τόπου.

(Συνέχεια εξ του προηγουμένου)

— Ή πόρτα είνε συρτωμένη όπτε μέσα, είτε δ' Ιωνάθαν. Η φίλη προσταθήσει ποιτών να την άνοιξουν, ής κάπωμεν ότι ένα γέρο, μήπως μιούμενος, διέρκεσε στην θανάτου, όπου τρομερές κι' άντρας έπειτα νά είσει στον παραδέσθη...

Κάνωμεν πρόγραμμα ένα γέρο και φτάσαμε πίσω αύτη την έπανι. Μά κι' ο κήπος ήταν μαντρωτούμενός κι' ή μάντρα ψηλή, μὲ κοφτερά και μυτερά σιδερά πάνω στη γέραχη της.

Τι βλάστησε; Θεέ μου....

Τά αιωνόδια δέντρα άπιναν πάνω αύτη την τούχο πουντώμενα τους κλαδιά. Ο ποπούς κι' ή κληματίδες δρυγάζουν έδω. Υπάρχουν περιπλοκάδες μὲ ιπέροιχα μύρια και γαλάζια άνθη. Η γή είναι στρωμένη μ' ένα μαλαζό τατεύ ζλότος. Ανεμώνες και άγρια κυνηγία στολίζουν τὸν χλοερὸν αύτον τάπτητα...

Μήρος στην τόπη ομήρους της φύσεως, είναι άδυντων νά μήρι σταθή κανένας καταγοητεύμενός. Ξεχνάμε και συνδόνωνται και περιπτέτεισε, μισοσκελέωνται τά μάτια και άναντεσίσεις τὸν ενδιαμιστώντας ποιόν κατάλληλον θεόν...

Ποιόν κατή και σκληρή μοίρα καταράττει την έπανι αύτη; Γιατί νά ίπαρχη τόσο πένθος και τόσος ποιόν μέσα στην τόπη χωρά της φύσεως;

— Ατ' τη βαθεία μας μάζι χωράντην έσαν να οι χρονιαὶ τῶν δονέων. Πόσα όρεα σ' αύτο τὸ μέρος... Κι' θιώς ή κατοικία τῶν ἄγριων και σαρκούρων αὐτῶν πονώντων δὲν είνε ή γίγερι αύτη πεδάδα, ἀλλά οι γρυφοί και τὰ παλιά έρευνα. Τι θέλουν τάπειά πέρα; Τι τὰ προσεύκλωνται στην έπανι; Ο θάνατος; Η συμφορά; Θά δογμές και θά μάθουμε...

— Ενώ έκανα τις σκέψεις αυτές, δ' Ιωνάθαν οιχε πλησιάζει στον τούχο, έβαθδες οιδούζα σ' αύτον, παρασερίζοντας τοὺς θάνατους κι' άνωστρώνοντας τὰ πράντα παραπετάσματα τὸν κιοσοῦν.

— Ήσουν έποιμα νά τὸν ποιήσω τι φύγειν νά βοη και νά τοῦ πῶ νά προσέχῃ αύτη τὰ φαρμακερά έρετά, πάντα τὸν άκουσον τὴν φωνάζη:

— Επά τέλους... Νάτην...

— Ετρέξαν κοντά του.

Χαμένως ώς τὸ λαυδί μέσα στοὺς θάνατους, χρωτοῦσε τὸ βαρύ παραστέατα τοὺς κιοσοὺς άνωστρούμενο.

— Κίνταξε, Μίνα! μού είτε σφονγιγγίζοντας τὸν ίδρωτα του.

— Ειενειν κατάλλητη.

Κάτιον αύτη τὸ παραστέατα τοὺς κιοσοὺς ποντίντε τὸν τούχο μὲ τὴν πρασανάδα τοῦ, ίππησε μὰ πόρτα ή γιά νά είμαι πιό ἀκριβής, μὰ πύλη ἀμφιδύτη, ένα είδος πορτών, σκεπασμένη αύτη πάνω μὲ μεγάλες λεκές πλάκες και τοῦθια. Πλιαστότωρο ήταν τοῦ τό δάτεδο. Στοὺς τοιχοὺς ίππησαν μεγάλοι πιθερίνοι κορίζοι και στὸ βάθος ή πόρτα, κοντροί, πρασανόβαμεν, μὲ μεγάλη κλειδαρά κι'. έναν κορύ πιδεόνια στὴ μέση.

— Ή πόρτα τοῦ κήπου; φώναξε.

— Ναι, μού είτε δ' Ιωνάθαν. Ή πόρτα τοῦ κήπου. Μὲ στεγασμένη στις έμπτοδες γιά νά δένουν τὰ θλιγά, δταν τὰ έγγαζαν αύτη τὸ σταύλο και τάρπερων έδω γιά περίτατο, οι παλιοί κάπουσι τὸν πτυχιῶν αὐτῶν. Νά κι' οι κροκοί ποδενταν τὰ ζῶα. Οί αύτη δειχνύουν πόσο παλιό είνε τὸ πτυχίο.

— Οπότοδο, είτα, φαίνεται πώς δὲν χρησιμοποιοῦσαν τελευταῖα τὸν εισόδο αύτην. Δὲν έξηγεταις άλλοιδες τὸ διτί αἴρησαν τὸν κιοσό νά σπειάσων εντελῶς τὴν πύλη.

— Αύτὸν είνε και δέν είνε άχριβές, είτε δ' Ιωνάθαν. Οι τελευταῖαι κάπουσι τῆς έπανίεως θὰ χρησιμοποιοῦσαν άνωστρούμενος τὴν είσοδο αύτην.

— Κι' οι κασσός;

— Ο κασσός, άγαπητή μου, είνε ίκανός νά σκεπάσῃ έλλογληρο κτίσιο, μέσα σὲ πολὺ λίγον καιρό. Φαινεται λιοτόν δηλαδός έρχεται σὲ πειρατή πού έσται φύνη νά έπαντη ζωή στὸ στόλιο αύτο, αύτη τη στιγμή πού έσται φύνη νά έπαντη ζωή στὸ στόλιο αύτο, Άλλα ή πόρτα ήταν γερή. Καὶ διν και τρεις άνθρωποι δὲν θά κατόδησαν τίτοτε αύτούν τούς.

— Νά πάρη ή δογή! μουσιουσίτε ων στηρίξει κι' αύτος ποὺς δύμοις του και νά προσταθήση νά την άνοιξη διά της διάς. Άλλα ή πόρτα ήταν γερή. Καὶ διν και τρεις άνθρωποι δὲν θά κατόδησαν τίτοτε αύτούν τούς.

— Νά πάρη ή δογή! μουσιουσίτε ων στηρίξει κι' αύτος ποὺς δύμοις του και νά προσταθήση νά την άνοιξη διά της διάς.

— Ατ' το μέρος αύτο δέν είν' εινόσιο νά μητρίσησος... Γιρνάμε πάνεισος στην πύλη της έπανίεως. Ο Ιωνάθαν έφριξε σὲ βλέψα στὸν τούχο. Ήταν ψηλός, διώς είτα, και δέν θα μπούσε να σαρφαλώσῃ κανεὶς επάνω είνολα.

— Εμένας είναι μέτρησαν πάνεισος στην πύλη, διώς είναι δέντρο, ποὺς δύμοις του και νά σταύρωσέτει με τὸ τόρον της έπανίεως.

— Ο ινέντρο στὸ δέντρο αύτο, μού είτε. Ετοί θά μπορέσω νά ολίξω μάτια μέσα στην αύλη της έπανίεως. Θά δω τί γίνεται κι' επειτα θά μάτια στην πύλη μέσα στην αύλη της έπανίεως. Πρώγματι δ' Ιωνάθαν σκαρφάλωσε μ' εινόλια στὸ δέντρο, αύτηρος σ' ένα χοντρό πλαδί, πού ήταν λίγο πιό πάνω αύτο τούχο της έπανίεως και νότιασε μέσα.

— Περίεμα νά μου μαλήσω, νά μου την τύλεται, μά, περίγμα παραδόξο— ή γλώσσα μου είχε παραλύσει. Σφρίγησα τὸν ίδρωτον πούλιοντες τὸ μέτωπο μου, μετωπούτημα αύτη τη θέση μου και, καταβάλλοντας μια τελευταία προσπάθεια, φώναξα στὸ σύνηγρο μου:

— Ιωνάθαν!!!
Μά ο Ιωνάθαν δὲν μ' άκουγε. Εξακολούθησε νά κιντάση με καπάτην, και δέσσε μέσα στην αύλη της έπανίεως.
— Ιωνάθαν! φώναξα πάλι, δυνατωτέρα αύτη τη φορά.

— Ο Ιωνάθαν μ' έκουσε τώρα. Γύρισε, μὲ κιντάσης στην πύλη της έπανίεως τό μάτια του στην αύλη.
Μού ήταν αύτοντας πάντα την πραταχτή, πειρά. Καὶ χωρίς νά έρει πάντα την μάλιστα, νά τὸν πρωτότον και πράγμα παραδόξο— ή γλώσσα μου είχε παραλύσει. Σφρίγησα τὸν ίδρωτον πούλιοντες τὸ μέτωπο μου, μετωπούτημα αύτη τη θέση μου και, τούτη την πραταχτήρα, καθώς σπαρφάλωντας έπαντα γοργά κι' άντιτόμανα και τὸ τρόματα αύτο έκαψε τὸν Ιωνάθαν νά γινθεί και νά κυττάξη ποδες τὸ μέρος μου.

— Τί γίνεται; Ιωνάθαν; τὸν φότηρα.
— Τίτοπε... Μά τίτοπε, σου λέω, μή άνεβαίνεις, μού φώναξε κι' άρχογες νά κιντάσης γοργός—γοργόρα.

— Ηρήσα κάπως και τὸν πρόβενα.

— Οταν κατέβηκε, σπάθηρε μπρός μου και σφούγγησε τὸν ίδρωτα του, άναστρεψάντας μ' αύκανόφια. Γύρισε θέτερα και κιντάσης πορτώντης στη σπηλή, στηρίζει τὸ βλέμμα του έπαντα μου και μού είτε μὲ φωνή ποτέρευε:

— Μίνα, αγαπητή μου, είμαι ένας θέλιος... Είμαι ένας τρελλός...

— Ιωνάθαν, τού φώναξα. Τί λόγια είν' αύτα, παλέ μου; Γιατί μου μαλάς έτοι; Μά τι σου σιμιδάνει λουτόν;

— Τι σιμιδάνει; Εκαμπαίησε τὸν άπερισκεψία νά σᾶς φέρω στην κόλασι. Μίνα. Σάς παρέστηρε στὸν τόπο αύτο τούρων και τῆς κατάρας. Καὶ τώρα, τί θά καψίμω τόδι; Πώς θά θέτει προστατέψω;

— Ιωνάθαν, πάνε πειά νά μαλάς... Συνχρόνησε με, Μίνα...
— Ιωνάθαν, τού φώναξα. Τί λόγια είν' αύτα, παλέ μου; Γιατί μου μαλάς έτοι; Μά τι σου σιμιδάνει λουτόν;

— Τι σιμιδάνει; Εκαμπαίησε τὸν άπερισκεψία νά σᾶς φέρω στην κόλασι. Μίνα. Σάς παρέστηρε στὸν τόπο αύτο τούρων και τῆς κατάρας. Καὶ τώρα, τί θά καψίμω τόδι; Πώς θά θέτει προστατέψω;

— Τί είδες στην αύλη; Πές μου το χωρίς νά διστάξης, Ιωνάθαν.

— Τί είδα;... Θεέ μου... Θιμάσσα τὸ σημείωμα που βρήκαμε στὸ

Κάθονται θλιμένη και σκέψηνται πάντας στην πύλη της έπανίεως:

— Ή θά πεθάνουμε ή θά τερελλαθούμε...

— Τί γίνεται; Ιωνάθαν; τὸν φότηρα.

— Τίτοπε... Μά τίτοπε, σου λέω, μή άνεβαίνεις, μού φώναξε κι' άρχογες νά κιντάσης γοργός—γοργόρα.

— Ηρήσα κάπως και τὸν πρόβενα.

— Οταν κατέβηκε, σπάθηρε μπρός μου και σφούγγησε τὸν ίδρωτα του, άναστρεψάντας μ' αύκανόφια. Γύρισε θέτερα και κιντάσης πορτώντης στη σπηλή, στηρίζει τὸ βλέμμα του έπαντα μου και μού είτε μὲ φωνή ποτέρευε:

— Μίνα, αγαπητή μου, είμαι ένας θέλιος... Είμαι ένας τρελλός...

— Ιωνάθαν, τού φώναξα. Τί λόγια είν' αύτα, παλέ μου; Γιατί μου μαλάς έτοι; Μά τι σου σιμιδάνει λουτόν;

— Τι σιμιδάνει; Εκαμπαίησε τὸν άπερισκεψία νά σᾶς φέρω στην κόλασι. Μίνα. Σάς παρέστηρε στὸν τόπο αύτο τούρων και τῆς κατάρας. Καὶ τώρα, τί θά καψίμω τόδι; Πώς θά θέτει προστατέψω;

— Τί είδες στην αύλη; Πές μου το χωρίς νά διστάξης, Ιωνάθαν.

— Τί είδα;... Θεέ μου... Θιμάσσα τὸ σημείωμα που βρήκαμε στὸ

